

В.

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

21 октомври 2010 година *

По дело C-306/09

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 35 ЕС от Cour constitutionnelle (Белгия) с акт от 24 юли 2009 г., постъпил в Съда на 31 юли 2009 г., в рамките на производство по дело относно изпълнението на европейска заповед за арест, издадена срещу

I. В.,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н J.-С. Bonichot, председател на състав, г-н K. Schiemann, г-н L. Bay Larsen (докладчик), г-жа С. Toader и г-жа M. Berger, съдии,

генерален адвокат: г-н P. Cruz Villalón,
секретар: г-н M.-A. Gaudissart, началник на отдел,

* Език на производството: френски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 11 май 2010 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за I. В., от адв. P. Huget, avocat,

— за белгийското правителство, от г-н Т. Materne, в качеството на представител, подпомаган от адв. J. Bourtembourg и адв. F. Belleflamme, avocats,

— за германското правителство, от г-н J. Möller и г-жа J. Kemper, в качеството на представители,

— за австрийското правителство, от г-н E. Riedl, в качеството на представител,

— за полското правителство, от г-н M. Dowgielewicz, в качеството на представител,

— за шведското правителство, от г-жа A. Falk и г-жа C. Meyer-Seitz, в качеството на представители,

В.

- за правителството на Обединеното кралство, от г-жа I. Rao, в качеството на представител,

- за Съвета на Европейския съюз, от г-н O. Petersen и г-н I. Gurov, в качеството на представители,

- за Европейската комисия, от г-н R. Troosters и г-жа S. Grünheid, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 6 юли 2010 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 3, член 4, точка 6 и член 5, точки 1 и 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3), както и до валидността на член 4, точка 6 и член 5, точка 3, посочени по-горе.

- 2 Запитването е отправено в рамките на процедура за изпълнение от Tribunal de première instance de Nivelles [Първоинстанционен съд на Nivelles] (Белгия) на европейска заповед за арест, издадена на 13 декември 2007 г. от Tribunalul

Висуреşti (Окръжен съд, Букурещ) (Румъния) (наричан по-нататък и „румънският издаващ съдебен орган“) срещу I. В., пребиваващ в Белгия румънски гражданин, с цел изпълнение на наказание лишаване от свобода за срок от четири години, наложено със задочна присъда.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Както личи от информацията във връзка с датата на влизане в сила на Договора от Амстердам, публикувана в *Официален вестник на Европейските общности* от 1 май 1999 г. (ОВ L 114, стр. 56), Кралство Белгия е направило декларация по член 35, параграф 2 ЕС, с която приема компетентността на Съда да се произнася по реда на член 35, параграф 3, буква б) ЕС.
- 4 Съгласно член 10, параграф 1 от Протокол № 36 относно преходните разпоредби, приложен към Договора за ФЕС, правомощията на Съда съгласно дял VI от Договора за ЕС, включително когато са били приети на основание на член 35, параграф 2 ЕС, остават същите по отношение на актовете на Съюза, приети преди влизането в сила на Лисабонския договор.

Рамково решение 2002/584

5 Съображения 1, 5, 10 и 12 от Рамково решение 2002/584 гласят следното:

„(1) Съгласно заключенията на Европейския съвет от Тампере от 15 и 16 октомври 1999 г. [...] официалната процедура за екстрадиция следва да бъде отменена в държавите членки по отношение на осъдени лица, които се укриват от правосъдието, а процедурите по екстрадиция трябва да бъдат ускорени спрямо лица, които са заподозрени в извършване на престъпление.

[...]

(5) Целта за превръщане на Съюза в пространство на свобода, сигурност и правосъдие изисква премахване на екстрадицията между държавите членки и заместването ѝ със система за предаване между съдебните органи. Освен това въвеждането на нова опростена процедура за предаване на осъдени или заподозрени лица за изтърпяване на наказание или за наказателно преследване дава възможност за премахване на сложността и евентуалното забавяне, присъщо на настоящата процедура по екстрадиция. Преобладаващите до момента традиционни отношения на сътрудничество между държавите членки трябва да бъдат заменени от система на свободно движение на съдебни решения по наказателни дела, обхващащи едновременно предварителни и окончателни решения в рамките на пространство на свобода, сигурност и правосъдие.

[...]

- (10) Механизмът на европейската заповед за арест се основава на високо равнище на доверие между държавите членки. Нейното прилагане може да бъде спряно единствено в случай на съществено и продължаващо нарушаване на един от принципите на държавите членки, посочени в член 6, параграф 1 [ЕС], определени от Съвета съгласно член 7, параграф 1 [ЕС] с посочените в член 7, параграф 2 от него последици.

[...]

- (12) Настоящото рамково решение спазва основните права и се съобразява с принципите, признати в член 6 [ЕС] и отразени в Хартата на основните права на Европейския съюз, и по-специално глава VI от нея [...].

[...]“

6 Член 1 от Рамково решение 2002/584 гласи:

„1. Европейската заповед за арест е съдебно решение, което е издадено от държава членка, с оглед задържане и предаване [от] друга държава членка на издирвано лице, с цел наказателно преследване или изпълнение на присъда за лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане.

2. Държавите членки следва да изпълнят всяка европейска заповед за арест въз основа на принципите на взаимното признаване и в съответствие с разпоредбите на настоящото рамково решение.

3. Рамковото решение няма действие по отношение на изменение на задължението за спазване на основните права и основните правни принципи, залегнали в член 6 [ЕС]“.

- 7 Член 2, параграф 1 от това рамково решение, озаглавен „Обхват на европейската заповед за арест“, предвижда следното:

„Европейска заповед за арест се издава за деяния, които са наказуеми съгласно правото на издаващата държава членка [...] или ако наложеното наказание лишаване от свобода или мярката, изискваща задържане, е не по-малко от 4 месеца.“

- 8 В член 3 от посоченото рамково решение са изброени три „[с]луча[я], при които не се допуска изпълнение на европейска заповед за арест“.

- 9 В член 4 от същото рамково решение, озаглавен „Случаи, при които изпълнението на европейска заповед за арест може да бъде отказано“, посочените случаи са изброени в седем точки. В това отношение точка 6 от този член предвижда:

„Изпълняващият съдебен орган може да откаже да изпълни европейска заповед за арест:

[...]

б) когато европейската заповед за арест е издадена с оглед изпълнение на присъда за лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане и издирването на лицето се намира или е гражданин или пребиваващ в изпълняващата [държава членка], а същата поема изпълнението на присъдата или мярката, изискваща задържане съгласно националното си право“.

10 Член 5 от Рамково решение 2002/584, озаглавен „Гаранции, предоставени от издаващата държава членка в особени случаи“, гласи следното:

„Съгласно законодателството на изпълняващата държава членка изпълнението на европейската заповед за арест от изпълняващия съдебен орган може да бъде обвързано от следните условия:

1) когато европейската заповед за арест е издадена с оглед изпълнение на присъда или мярка, изискваща задържане, постановени задочно, и когато засегнатото лице не е било известно за датата и мястото на заседанието, довело до постановяване на задочното решение, предаване може да се извърши, при условие че съдебният орган, издал европейската заповед за арест, предостави подходяща гаранция с оглед обезпечаване възможността лицето да иска повторно разглеждане на делото в страната, издала европейската заповед за арест, и да присъства при постановяване на присъдата;

[...]

3) когато лицето, обект на европейска заповед за арест с оглед провеждане на наказателно производство, е гражданин или пребиваващ в изпълняващата държава членка, предаване може да се извърши, при условие че то, след като бъде изслушано, бъде върнато в изпълняващата държава членка, за да из-

В.

търпи [там наказанието лишаване от свобода или мярката, изискваща задържане, наложени спрямо него в издаващата държава членка]“.

- 11 Член 8 от това рамково решение, озаглавен „Съдържание и форма на европейската заповед за арест“, гласи:

„1. Европейската заповед за арест съдържа следната информация в съответствие с формуляра, включен в приложението:

[...]

- в) доказателства за влязла в сила присъда, заповед за задържане или друг подлежащ на изпълнение съдебен акт със същата юридическа сила, попадащ в обхвата на членове 1 и 2;

[...]

- е) наложеното наказание, ако има влязла в сила присъда, или предвидените наказания за престъплението съгласно законодателството на издаващата държава членка;

[...]“

12 Член 15, параграф 2 от посоченото рамково решение гласи:

„Ако изпълняващият съдебен орган счита, че предоставената от издаващата държава членка информация е недостатъчна, за да вземе решение за предаване, той следва да поиска незабавно да му бъде предоставена необходимата допълнителна информация, особено що се отнася до членове 3—5 и член 8 [...]“

13 Член 32 от Рамково решение 2002/584 гласи:

„Разглеждането на отправените преди 1 януари 2004 г. искания за екстрадиция се извършва въз основа на съществуващите актове, отнасящи се до екстрадицията. Получените след тази дата искания се подчиняват на правилата, приети от държавите членки съгласно настоящото рамково решение. [Въпреки това всяка държава членка при приемането му може да заяви, че като изпълняваща държава членка ще продължи да разглежда в съответствие с приложимата преди 1 януари 2004 г. система за екстрадиция исканията, свързани с деяния, извършени преди дата, която тя посочи.] Въпросната дата не може да бъде по-късна от 7 август 2002 г. Това волеизявление подлежи на обнародване в Официален вестник на Европейските общности. То може да бъде оттеглено по всяко време“.

Рамково решение 2009/299/ПВР

14 Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 година за изменение на Рамкови решения 2002/584/ПВР, 2005/214/ПВР, 2006/783/ПВР, 2008/909/ПВР и 2008/947/ПВР, с което се укрепват процесуалните права на лицата и се насърчава прилагането на принципа за взаимно признаване на решения, постановени в отсъствието на заинтересованото лице по време на съдебния процес (ОВ L 81, стр. 24), което съгласно член 8, параграф 1 трябва да бъде

приложено от държавите членки до 28 март 2011 г., отменя член 5, точка 1 от Рамково решение 2002/584 и въвежда в последното нов член 4а.

- 15 Посоченият член 4а, озаглавен „Решения, постановени вследствие на съдебен процес, на който лицето не се е явило лично“, обаче се прилага по отношение на признаването и изпълнението на решения, постановени вследствие на съдебен процес, проведен в отсъствието на заинтересованото лице, считано едва от 28 март 2011 г.

Националните правни уредби

Белгийската правна уредба

- 16 Рамково решение 2002/584 е транспонирано в националното право със Закон от 19 декември 2003 г. за европейската заповед за арест (*Moniteur belge* от 22 декември 2003 г., стр. 60075, наричан по-нататък „законът за европейската заповед за арест“).
- 17 На първо място, що се отнася до случаите, в които не се допуска изпълнение на европейска заповед за арест, член 4 от този закон предвижда:

„Изпълнението на европейска заповед за арест се отказва в следните случаи:

[...]

5° ако съществуват основателни причини да се счита, че изпълнението на европейската заповед за арест ще наруши основните права на засегнатото лице, установени в член 6 [ЕС]“.

18 На второ място, що се отнася до случаите, в които може да се откаже изпълнение на европейска заповед за арест, член 6 от посочения закон уточнява:

„Изпълнението може да се откаже в следните случаи:

[...]

4° ако европейската заповед за арест е издадена с цел изпълнение на наказание или на мярка за неотклонение, когато засегнатото лице е белгиец или пребивава в Белгия и компетентните белгийски органи се задължават да изпълнят наказанието или мярката за неотклонение при спазване на белгийското право;

[...]“

19 Що се отнася до ефективното изпълнение на решение, прието съгласно член 6, параграф 4 от закона за европейската заповед за арест, член 18, параграф 2 от Закона от 23 май 1990 г. за предаване на осъдени лица между държавите, за поемане и прехвърляне на надзора върху условно осъдени или условно освободени лица, както и за поемане и прехвърляне на изпълнението на наказание лишаване от свобода и на мерки, изискващи задържане (*Moniteur belge* от 20 юли 1990 г.,

стр. 14304), изменен със Закон от 26 май 2005 г. (*Moniteur belge* от 10 юни 2005 г., стр. 26718, наричан по-нататък „законът за предаването“), гласи:

„Съдебното решение, постановено в изпълнение на член 6, параграф 4° от закона [...] за европейската заповед за арест, предполага поемане на изпълнението на посоченото в него наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане. Наказанието лишаване от свобода или мярката, изискваща задържане, се изпълняват при спазване на разпоредбите на настоящия закон“.

- 20 Член 18 от глава VI от закона за предаването, озаглавена „Изпълнение в Белгия на постановени в чужбина наказание лишаване от свобода и мерки, изискващи задържане“, трябва да се тълкува във връзка с член 25 от същия закон, който предвижда:

„Разпоредбите на глави V и VI не се прилагат при задочно осъждане, освен в случаите по член 18, [параграф] 2, когато задочно постановената присъда е влязла в сила“.

- 21 На трето място, що се отнася до гаранциите, които издаващата държава членка трябва да предостави, членове 7 и 8 от закона за европейската заповед за арест транспонират съответно точки 1 и 3 от член 5 от Рамково решение 2002/584. Член 7 от този закон предвижда следното по отношение на изпълнението на задочно наложено наказание:

„Когато европейската заповед за арест е издадена с оглед изпълнение на присъда или мярка, изискваща задържане, постановени задочно, и когато засегнатото лице не е било известно за датата и мястото на заседанието, довело до постановяване на задочното решение, предаване може да се извърши, при условие че съдебният орган, издал европейската заповед за арест, предостави достатъчно гаранции с оглед обезпечаване възможността лицето да иска повторно разглеж-

дане на делото в страната, издава европейската заповед за арест, и да присъства при постановяване на присъдата.

Следва да се приеме, че съществуват достатъчно гаранции по смисъла на първата алинея, когато правото на издаващата държава предвижда способ за защита и урежда условията за упражняването му, от които следва, че лицето ще може ефективно да го упражни“.

22 Член 8 от закона за европейската заповед за арест гласи:

„Когато европейската заповед за арест е издадена с цел провеждане на наказателно преследване срещу белгиец или лице, което пребивава в Белгия, предаването може да се обвърже с условието, че след разглеждане на делото лицето ще бъде върнато в Белгия за изпълнение на евентуално наложеното в издаващата държава членка наказание или на евентуално взетата в същата държава мярка за неотклонение“.

Румънската правна уредба

23 Член 522а от румънския наказателно-процесуален кодекс гласи:

„Ново съдебно производство за задочно осъдените лица в случай на екстрадиция.

В случай на искане за екстрадиция на задочно осъдено лице по негова молба делото може да бъде разглеждано повторно от произнеслия се като първа инстанция съд.

Разпоредбите на членове 405—408 се прилагат по аналогия“.

24 Член 405 от посочения наказателно-процесуален кодекс гласи:

„След като молбата за преразглеждане е допусната по принцип, повторното разглеждане на делото се осъществява в съответствие с процесуалните правила относно постановяването на присъда от първата инстанция.

Ако юрисдикцията прецени за необходимо, тя отново пристъпва към събиране на доказателствата, представени при постановяването на първата присъда или при допускането по принцип на искането за преразглеждане“.

Процедурата по главното производство и преюдициалните въпроси

25 С присъда от 16 юни 2000 г. I.B. е осъден от Tribunalul București на четири години лишаване от свобода за трафик на ядрени и радиоактивни материали. Тази присъда е потвърдена с решение от 3 април 2001 г. на Curtea de apel București (Апелативен съд, Букурещ).

- 26 Тези две юрисдикции разрешават на I. В. да изтърпи наказанието си, което е наложено и потвърдено в състезателно производство, на работното си място, а не в място за лишаване от свобода.
- 27 С решение от 15 януари 2002 г. Curtea Supremă de Justiție (Върховен съд) (Румъния), който съгласно изложеното от запитващата юрисдикция се произнася задочно, без I. В. да е бил уведомен лично за датата и мястото на съдебното заседание, отменя предходните решения, доколкото те позволяват на I. В. да изтърпи наказанието си лишаване от свобода за срок от четири години на работното си място, и налага изтърпяването на това наказание в място за лишаване от свобода.
- 28 През февруари 2002 г. I. В. решава да замине за Белгия, след като според собствените му твърдения е станал жертва на сериозни нарушения на правото на справедлив процес. От октомври 2002 г. към него последователно се присъединяват жена му и двете му деца.
- 29 На 11 декември 2007 г. I. В. е задържан в Белгия по сигнал от 10 февруари 2006 г., подаден от румънските органи в рамките на Шенгенската информационна система (ШИС), с цел неговото арестуване и предаване на посочените органи за изпълнението на наложеното му наказание лишаване от свобода.
- 30 Като счита, че този сигнал има силата на европейска заповед за арест, белгийската прокуратура изисква изслушване от съдия-следовател, който с постановление от 12 декември 2007 г. освобождава I. В. под гаранция до постановяване на окончателно решение за предаването му.

- 31 На 13 декември 2007 г. Tribunalul Bucureşti издава срещу I. В. европейска заповед за арест с цел изпълнение на наложеното в Румъния наказание лишаване от свобода за срок от четири години.
- 32 На 19 декември 2007 г. I. В. подава в Службата за чужденците молба за предоставяне на статут на бежанец в Белгия.
- 33 На 29 февруари 2008 г. белгийската прокуратура иска от Tribunal de première instance de Nivelles да обяви, че заповедта за арест, издадена от румънския издаващ съдебен орган, е годна за изпълнение.
- 34 На 2 юли 2008 г. на I. В. е отказано предоставянето на статут на бежанец или субсидиарна защита. Този отказ, потвърден от Conseil du contentieux des étrangers [Съвет за решаване на спорове, засягащи чуждестранни лица] през март 2009 г., понастоящем е предмет на дело, висящо пред Conseil d'État [Държавен съвет] (Белгия).
- 35 При проверката на условията, на които трябва да отговаря европейската заповед за арест, за да може да бъде изпълнена, на 22 юли 2008 г. Tribunal de première instance de Nivelles постановява определение, с което обявява, че тази европейска заповед за арест отговаря на всички законоустановени изисквания. По-специално той преценява, че няма сериозни причини да се смята, че изпълнението на тази заповед за арест би довело до засягането на основните права на I. В.
- 36 Посочената юрисдикция изтъква в това отношение, че макар разглежданата в главното производство европейска заповед за арест действително да се отнася до изпълнението на задочно постановено съдебно решение, румънският издаващ съдебен орган все пак предоставя гаранции, които могат да се считат за достатъчни по смисъла на член 7 от закона за европейската заповед за арест, тъй като посочената заповед за арест уточнява, че съгласно член 522а от румънския наказателно-процесуален кодекс по молба на задочно осъденото лице

делото може да бъде разгледано повторно от произнеслия се като първа инстанция съд.

- 37 Tribunal de première instance de Nivelles установява, че I. В. не може да се позовава на член 6, параграф 4 от закона за европейската заповед за арест, който предвижда, че изпълнението на европейска заповед за арест може да бъде отказано, ако тя е издадена с цел изпълнение на наказание, когато засегнатото лице пребивава в Белгия и компетентните органи се задължават да изпълнят това наказание при спазване на националното право.
- 38 Всъщност посочената възможност за отказ се отнасяла единствено до влезлите в сила задочни присъди, както е предвидено в член 25 във връзка с член 18, параграф 2 от закона за предаването. I. В. обаче все още разполагал с възможността да поиска повторно разглеждане.
- 39 Освен това този съд посочва, че макар член 8 от закона за европейската заповед за арест да предвижда, че предаването на лице, което пребивава в Белгия и срещу което е издадена заповед за арест с цел наказателно преследване, може да се подчини на условието след осъждането му засегнатото лице да бъде изпратено в Белгия, за да изтърпи там постановеното в издаващата държава членка наказание, член 7 от този закон предвижда, че заповедта за арест, основаваща се на задочно постановена присъда, се счита за издадена с цел изпълнение на наказание.
- 40 Като счита, че това различно третиране би могло да доведе до дискриминация и като взема предвид обстоятелството, че I. В. пребивава в Белгия по смисъла на посочената правна уредба, в случай че този член 8 трябва да се тълкува като приложим само по отношение на европейската заповед за арест, издадена с цел провеждане на наказателно преследване, а не по отношение на заповед за арест, издадена с цел изпълнение на задочно постановена присъда лишаване от свобода, срещу която осъденото лице все още разполага със способ за защита, Tribunal de première instance de Nivelles отправя запитване към Cour

constitutionnelle [Конституционния съд] относно съвместимостта на посочения член 8 с членове 10 и 11 от Конституцията, свързани с принципите за равно третиране и недопускане на дискриминация.

41 Тъй като на свой ред установява, че законът за европейската заповед за арест е предназначен само да транспонира във вътрешния правен ред Рамково решение 2002/584, Cour constitutionnelle решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли европейската заповед за арест, издадена с цел изпълнение на присъда, постановена задочно, без осъденото лице да е било уведомено за мястото или за датата на съдебното заседание, и срещу която то все още разполага със способ за защита, да се разглежда не като заповед за арест с цел изпълнение на наказание лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане, по смисъла на член 4, точка 6 от Рамково решение [2002/584], а като заповед за арест с цел провеждане на наказателно производство по смисъла на член 5, точка 3 от същото рамково решение?

2) При отрицателен отговор на първия въпрос, трябва ли член 4, точка 6 и член 5, точка 3 от същото рамково решение да се тълкуват в смисъл, че не позволяват държавите членки да обвържат предаването на съдебните органи на издаващата държава на пребиваващо на тяхна територия лице, срещу което при описаните в първия въпрос обстоятелства е издадена заповед за арест с цел изпълнение на наказание лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане, с условието лицето да бъде върнато в изпълняващата държава членка за изпълнение на евентуално окончателно наложеното в издаващата държава членка наказание лишаване от свобода или на евентуално окончателно взетата в тази държава мярка, изискваща задържане?

- 3) При [утвърдителен] отговор на втория въпрос, същите членове нарушават ли член 6, параграф 2 [ЕС], и по-специално принципа на равно третиране и недопускане на дискриминация?
- 4) При отрицателен отговор на първия въпрос, трябва ли членове 3 и 4 от същото рамково решение да се тълкуват в смисъл, че не допускат съдебните органи на държава членка да откажат да изпълнят европейска заповед за арест, ако има сериозни причини да се смята, че нейното изпълнение би довело до нарушаване на основните права на засегнатото лице, установени в член 6, параграф 2 [ЕС]?”.

По преюдициалните въпроси

- ⁴² На първо място, важно е да се уточни, че съгласно член 32 от Рамково решение 2002/584 то се прилага по отношение на исканията за изпълнение на заповед за арест, получени след 1 януари 2004 г., при условие че изпълняващата държава членка не е заявила, че ще продължи да разглежда в съответствие с приложимата преди тази дата система за екстрадиция исканията, свързани с деяния, извършени преди 7 август 2002 г. Макар че разглежданото в главното производство искане засяга факти, настъпили преди тази дата, безспорно е, че Кралство Белгия не е направило такова заявление. Следователно посоченото рамково решение е приложимо в настоящия случай.
- ⁴³ На второ място, следва да се напомни, че сред случаите на неизпълнение на европейска заповед за арест, изброени в членове 3 и 4 от Рамковото решение, не е посочено наличието на молба за убежище или молба за предоставяне на статут на бежанец или на субсидиарна закрила.

- 44 Що се отнася по-специално до молбата за убежище, представена пред компетентните органи на държава членка от гражданин на друга държава членка, единственият член от Протокол № 29 относно убежището, предоставяно на гражданите на държавите — членки на Европейския съюз, приложен към Договора за ЕО (понастоящем Протокол № 24, приложен към Договора за ФЕС), гласи по-специално, че като се има предвид равнището на защита на основните права и свободи в държавите членки се счита, че последните представляват една спрямо друга безопасни страни на произход, що се отнася до всички правни и практически въпроси, свързани с проблемите на правото на убежище.
- 45 В същия смисъл е важно да се уточни, че молбата за предоставяне на статут на бежанец или на субсидиарна закрила, представена от гражданин на държава членка, не попада в приложното поле на международния режим за защита, създаден с Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила (ОВ L 304, стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 52).
- 46 Поради това фактът, че I. В. подава пред компетентните белгийски органи молба за предоставяне на статут на бежанец или на субсидиарна закрила по смисъла на Директива 2004/83 не може да се счита за релевантен с оглед на отговорите, които трябва да се дадат на поставените от запитващата юрисдикция въпроси.
- 47 На трето място, следва да се отбележи, че запитващата юрисдикция изхожда от предпоставката, че е сезирана с искане за изпълнение на задочно постановена присъда по смисъла на член 5, точка 1 от Рамково решение 2002/584. При необходимост именно тя следва да използва възможността, предоставена ѝ с член 15, параграф 2 от това рамково решение, за да провери този въпрос. При всички случаи Съдът е този, който следва да се произнесе с оглед на фактическите и правни съображения, изложени в акта за преюдициално запитване.

По първия и втория въпрос

- 48 С първия и втория си въпрос, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 4, точка б и член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584 могат да се тълкуват в смисъл, че изпълнението на европейска заповед за арест, издадена с цел изпълнение на задочно постановена присъда по смисъла на член 5, точка 1 от това рамково решение, може да бъде обвързано с условието засегнатото лице, което е гражданин или пребиваващ в изпълняващата държава членка, да бъде върнато в последната, евентуално за да изтърпи там наказанието, наложено му след приключването на повторното разглеждане, проведено в издаващата държава членка в негово присъствие.
- 49 За да се отговори на тези въпроси, е важно да се уточни, че както е посочено в член 1, параграф 1 от Рамково решение 2002/584, европейската заповед за арест може да засяга два случая. Така тази заповед за арест може да бъде издадена, от една страна, с цел провеждане на наказателно преследване или, от друга страна, за изпълнението на присъда лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане.
- 50 Макар че структурата на Рамково решение 2002/584 е основана на принципа на взаимното признаване, както следва от неговите членове 3—5, това признаване не предполага абсолютно задължение за изпълнение на издадената заповед за арест.
- 51 Всъщност системата на рамковото решение, видна по-специално от разпоредбите на тези членове, предоставя на държавите членки възможност в определени случаи да позволят на компетентните съдебни органи да решат изпълнението на постановена присъда да се извърши на територията на изпълняващата държава членка.

- 52 Това следва по-специално от член 4, точка 6 и член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584. По отношение на двата вида европейска заповед за арест, посочени в рамковото решение, тези разпоредби имат за цел по-специално да се отдаде особено значение на възможността за увеличаване на шансовете за социална реинтеграция на издирваното лице (вж. по-специално Решение от 6 октомври 2009 г. по дело Wolzenburg, C-123/08, Сборник, стр. I-9621, точка 62).
- 53 Няма основания да се счита, че законодателят на Съюза е възнамерявал да изключи от тази цел лицата, издирвани въз основа на задочно постановена присъда.
- 54 Всъщност, от една страна, когато засегнатото лице не е било известно за датата и мястото на заседанието, довело до постановяване на задочно решение, това решение попада в приложното поле на Рамково решение 2002/584, което по-конкретно в своя член 5, точка 1 предвижда, че изпълнението на заповедта за арест, издадена вследствие на такова решение, може да бъде подчинена на гаранцията, че посоченото лице ще има възможност да поиска повторно разглеждане.
- 55 От друга страна, само по себе си обстоятелството, че посоченият член 5, точка 1 обвързва с такава гаранция изпълнението на заповедта за арест, издадена вследствие на задочно постановено решение, не може да доведе до неприложимостта по отношение на такава заповед на случаите или условията, посочени съответно в член 4, точка 6 и член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584, с оглед на увеличаването на шансовете за социална реинтеграция на издирваното лице.
- 56 В случай че задочно постановената присъда, на която се основава заповедта за арест по главното производство, не е влязла в сила, целта на предаването би била именно да се продължи наказателното преследване или да се извърши повторно разглеждане, тоест да се пристъпи към предаване с цел провеждане

на наказателно преследване в съответствие с предвиденото в член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584.

- 57 Като се има предвид, че положението на лице, което е осъдено задочно и все още разполага с възможността да поиска повторно разглеждане, е сходно с положението на лице, срещу което е издадена европейска заповед за арест с цел провеждането на наказателно преследване, не съществуват обективни причини, които да попречат на изпълняващия съдебен орган, приложил член 5, точка 1 от Рамково решение 2002/584, да приложи и условията, посочени в член 5, точка 3 от това решение.
- 58 Още повече това тълкуване е единственото, което понастоящем предлага реалната възможност за увеличаване на шансовете за социална реинтеграция на лице, пребиваващо в изпълняващата държава членка, и по отношение на което, след като е осъдено с все още невлязло в сила съдебно решение, може да се проведе повторно разглеждане в издаващата държава членка.
- 59 Накрая посоченото тълкуване позволява също така, както подчертава по-специално шведското правителство, задочно осъденото лице да не бъде принудено да се откаже от повторното разглеждане в издаващата държава членка, за да може съгласно член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584 неговото наказание да бъде изпълнено в държавата членка, където той пребивава по смисъла на съответните разпоредби от Рамковото решение.
- 60 Следователно, както поддържат всички държави членки и Европейската комисия, които представят становища по първия или по първия и втория въпрос, изпълняващата държава членка има право да подчини предаването на лице в положението на I. B. на съвкупното прилагане на условията, предвидени в член 5, точки 1 и 3 от Рамково решение 2002/584.

- 61 С оглед на всички гореизложени съображения на първия и втория въпрос следва да се отговори, че член 4, точка 6 и член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584 трябва да се тълкуват в смисъл, че когато съответната изпълняваща държава членка е приложила член 5, точки 1 и 3 от това рамково решение във вътрешния си правен ред, изпълнението на европейска заповед за арест, издадена с цел изпълнение на задочно постановена присъда по смисъла на член 5, точка 1, може да бъде обвързано с условието засегнатото лице, което е гражданин или пребиваващ в изпълняващата държава членка, да бъде върнато в последната, евентуално за да изтърпи там наказанието, наложено му след приключването на повторното разглеждане, проведено в издаващата държава членка в негово присъствие.

По третия и четвъртия въпрос

- 62 Третият и четвъртият въпрос в действителност са поставени единствено в случай че при обстоятелства като разглежданите в главното производство отговорът на първия и втория въпрос не позволява на изпълняващия съдебен орган да подчини предаването на заинтересованото лице на условието то да бъде върнато в изпълняващата държава членка.
- 63 Тъй като тази възможност да се обвърже предаването с гаранцията, предвидена в член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584, е допусната от Съда в отговора на първия и втория въпрос, не е необходимо да се отговаря на третия и четвъртия въпрос.

По съдебните разноси

- ⁶⁴ С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

Член 4, точка 6 и член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки трябва да се тълкуват в смисъл, че когато съответната изпълняваща държава членка е приложила член 5, точки 1 и 3 от това рамково решение във вътрешния си правен ред, изпълнението на европейска заповед за арест, издадена с цел изпълнение на задочно постановена присъда по смисъла на член 5, точка 1, може да бъде обвързано с условието засегнатото лице, което е гражданин или пребиваващ в изпълняващата държава членка, да бъде върнато в последната, евентуално за да изтърпи там наказанието, наложено му след приключването на повторното разглеждане, проведено в издаващата държава членка в негово присъствие.

Подписи